

Egy árny suhant a susongó lomb között,
S bódult szívembe forróság költözött.
Hittem vagy láttam? – okát nem találtam.
Egy érzés ölelt át, ott álltam – bár szublimáltam,
Szétáradt a fény, sötét volt, vak sötét.
Más nem láthatta, egy sejtelem áradt szerte-szét.

Zsigereim megfeszültek,
Lelkem tódulva hagyta el testemet.
A gyönyör, a szépség, a béke orgiáját ontva,
Hogy bearanyozza utolsó percemet.

Melegség, mámor, öröm és kegyelem
Fészkelte sejtjeimbe,
Tökéletes boldogság áradt felém,
S titkos rejtekimbe.

Testem nedvei megálltak, egybeolvadván a többi anyaggal,
Meggzúntatván az életet.
A keringés, mint börtönőr végre leállt,
Szökni hagyván szabadságra vágyó
Rab madár lelkemet.

Oda értem hol oly jó.
Végre megtaláltam áhított kedvemet,
Meggzúnt végre a béklyó,
Melynek láncai lehulltak,
S már nem fogják léptemet.

Halandó!
Eme érzést, míg élsz, fel nem foghatod,
Üzenetemet –
Mit küldök a fejfámra, írhatod:

Egy új dimenzióba léptem,
Az égbe lehelve csapongó lelkemet
Hátra hagyván Nektek, kik sirattok,
Ti szárnalmas élők
Már unott, meggyötört hasztalan testemet!

*Újrónafő, Gellén Imre
2008. február. 16.*